

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

«Ωλίarios, των Κυκλάδων μία».

Στέφανος Βυζάντιος

1

Στο αττικό ημερολόγιο ο μήνας Μεταγειτινίων, ο σημερινός Αύγουστος δηλαδή, ήταν ο δεύτερος μήνας του έτους. Είχε διάρκεια 29 ημερών, και αντιστοιχούσε στο χρονικό διάστημα από τις 24 Ιουλίου έως τις 22 Αυγούστου. Το έτος 8 π.Χ., σύμφωνα με το Ιουλιανό ημερολόγιο που καθιερώθηκε από τον Ιούλιο Καίσαρα το 45 π.Χ., ο αυτοκράτορας Οκταβιανός Αύγουστος έδωσε το όνομά του στον έκτο μήνα του έτους που λεγόταν *Sextilis* και τον έβαλε στην όγδοη θέση, για να τιμήσει – λένε – το θάνατο της Κλεοπάτρας η οποία έθεσε τέλος στη ζωή της στις 12 Αυγούστου του 30 π.Χ. Κατά το βυζαντινό ημερολόγιο της Ορθόδοξης Εκκλησίας, το οποίο αρχίζει τον Σεπτέμβριο, ήταν ο τελευταίος μήνας του χρόνου, κι έτσι η 31η Αυγούστου γιορταζόταν ως παραμονή της Πρωτοχρονιάς.

Ήταν η 1η του Αυγούστου όταν επιβίβαστηκα στο πλοίο για την Πάρο. Ήταν οι πρώτες μου κανονικές διακοπές έπειτα από δύο και παραπάνω χρόνια.

Ώρα να συστηθώ: Αντρέας Ρούσσος, αριστούχος της Νομικής Αθηνών και αξιωματικός της ΕΛΑΣ. Οικογενειακή παράδοση, βλέπετε. Ο παππούς στη βασιλική χωροφυλακή και ο πατέρας

αρχιφύλακας στην Άμεση Δράση. Και οι δύο έφυγαν – παρασημοφορημένοι – πριν από την ώρα τους. Εύχομαι να μην τριτώσει το κακό.

Υπηρετώ στο τμήμα Εγκλημάτων κατά Ζωής, γιατί εκεί νιώθω περισσότερο χρήσιμος. Κι αυτό επειδή, αντίθετα από όσα λέγονται, ο άνθρωπος δε γεννιέται καλός, το αντίθετο μάλιστα: το ανθρώπινο είδος υπήρξε αρπακτικό και φονιάς ομοειδών του και άλλων θηλαστικών για εκατοντάδες χιλιάδες χρόνια. Και τέτοιο παραμένει μέχρι σήμερα, αν και οι μορφές βίας έχουν εξελιχθεί λόγω της αναγκαστικής συμβίωσης σε κοινωνίες και έχουν εκπολιτιστεί από τους νόμους και την εκπαίδευση. Μερικοί λένε και από τη θρησκεία, αλλά αυτό είναι μεγάλη κουβέντα.

Η δουλειά μου μου αρέσει. Δεν πάσχει από την υπαλληλική ρουτίνα που καταδιώκει ανελέητα το Δημόσιο. Έχει σασπένς και ποικιλία, καμιά περίπτωση δε μοιάζει με την άλλη. Επίσης, η εφευρετικότητα των παρανόμων βοηθάει στην αύξηση του δείκτη νοημοσύνης των δικτών τους, γιατί όταν στύβεις το μυαλό σου «πολλαπλασιάζονται οι νευρώνες και δημιουργούνται νέες συνάψεις», σύμφωνα με άρθρα σύγχρονων διαπρεπών επιστημόνων.

2

Τα νέα για τη μυστηριώδη εξαφάνιση του Κωνσταντίνου Κωστόπουλου τα έμαθα εν πλω. Στο ταξίδι για τον τόπο καταγωγής μου, την Αντίπαρο. Δε γεννήθηκα στο νησί, έζησα όμως στα σοκάκια και στις αμμουδιές του πολλά καλοκαίρια της παιδικής μου ηλικίας, της βασανιστικής εφηβείας και της, ανυπόμονης και εξερευνητικής, άγουρης νιότης.

Το πλοίο περνούσε δίπλα από το Σούνιο κι εγώ χάζενα τα πλήθη των τουριστών που κατέκλυζαν κάθε γωνιά του καταστρώματος. Η θάλασσα ήταν ελαφρώς ταραγμένη, αλλά τα σύγχρονα πλοία δεν καταλαβαίνουν από αυτά. Το μελτέμι έκανε τον καύσωνα υποφερτό. Τριγύρω ψηλόλιγνα, κατάλευκα ή τηγανισμένα στον ήλιο κορμιά απλώνονταν με ανεμελιά στα παγκάκια, στις πλαστικές καρέκλες, στους ελεύθερους χώρους γύρω και κάτω από τις σωσίβιες λέμβους. Αρκετοί κοιμούνταν βαθιά, κάποιοι φωτογράφιζαν με τηλεφακούς το ναό του Ποσειδώνα, μερικοί χαρτόπαιζαν και άλλοι χάζευαν σε οθόνες υπολογιστών.

Το πανέξυπνο κινητό μου χτύπησε σε στιγμή ακατάλληλη – το κάνει συχνά αυτό. Την ώρα εκείνη την προσοχή μου – όπως και άλλων – είχε τραβήξει ένα όμορφο κατάξανθο ζευγάρι νεαρών Σκανδιναβών, που αντάλλασαν βαθιά φιλιά με κινηματογραφικό πάθος, περιφρονώντας τα αδιάκριτα ή διακριτικά, πάντως λιγωμένα, βλέμματα των γύρω. Δύο ροζ γλωσσίτσες χόρευαν αισθησιακά ταγκό, περικύκλωναν το έξω ους, έκαναν μια σύντομη στάση στο περύγιο, επιδίδονταν στη συνέχεια, σαν μικροσκοπικοί Ινδιάνοι ανιχνευτές, σε γρήγορες εισβολές στον ακουστικό πόρο, μετά αναπηδούσαν ανάμεσα στις λευκές οδοντοστοιχίες σαν ακροβάτες τσίρκου ή περικύκλωναν, απαλά και με χάρη σαν πινέλα ζωγράφων, τα ρόδινα ανοίγματα, ώσπου τέλος τα χείλη βεντούζωναν με αδημονία, σαν μωρά που ήθελαν να βυζιάζουν.

Φαίνεται πως το θέαμα, εκτός από μια καλλιτεχνική διάσταση, ήταν και διεγερτικό, γι' αυτό και οι νεαροί στο διπλανό τραπέζι ανακάθισαν ενοχλημένοι από το βόμβο του κινητού μου, που τους γείωσε στην πραγματικότητα, θυμίζοντάς τους καθημερινές ασχολίες και υποχρεώσεις.

Το ζευγαράκι ανασκουμπώθηκε και κοίταξε ερευνητικά γύρω. Μόλις είδαν να φέρνω το κινητό στο αυτί, αντάλλαξαν ένα τρυ-

φερό χαμόγελο κι επέστρεψαν στα ερωτικά τους παιχνίδια.

Ήταν ο προϊστάμενός μου, ο ταξίαρχος Νίκος Σκούρας, επικεφαλής του τμήματος Εγκλημάτων κατά Ζωής. Ένας μειλίχιος άνθρωπος που συνήθιζε να λέει αστειευόμενος ότι η μοίρα είχε ρίξει στο πλευρό του «τη στρίγκλα που δεν έγινε – και δε θα γίνει ποτέ – αρνάκι», την εξηνταπεντάχρονη φιλόλογο κυρία Κλαίρη. Είχαν την ατυχία – κατ' άλλους τύχη – να μην κάνουν παιδιά, κι έτσι ο ταξίαρχος παρέμεινε, σύμφωνα με τη γυναίκα του, «ο Νικκάκης», ένα δεκάχρονο παιδί που δε θέλησε ποτέ να μεγαλώσει, και κρύβεται πίσω από στολές και γαλόνια.

Αυτοί χωρίς παιδιά, εγώ χωρίς γονείς, ανακαλύψαμε και οι τρεις την υψηλή, αν και για πολλούς υποτιμημένη, αξία των υποκατάστατων. Ο Νίκος Σκούρας υπήρξε άλλωστε στενός φίλος του πατέρα μου. Εγώ βρήκα ξανά τη γονική φροντίδα, που την είχα χάσει από τα νεανικά μου χρόνια, κι εκείνοι απέκτησαν τον γιο που δεν είχαν ποτέ.

Η σχέση μας ξεκίνησε από τα χρόνια της σχολής. Τρώμε μαζί δύο φορές την εβδομάδα. Το ίδιο και στις γιορτές. Πηγαίνουμε παρέα ταξίδια, σε πόλεις και τόπους από όπου δε λείπει το αρχαιολογικό ενδιαφέρον.

Ο κυρ Νίκος είναι άνθρωπος φαινομενικά πέτρινος, αλλά με καρδιά από βούτυρο. Αρκεί να αποκτήσεις την εμπιστοσύνη του. Πώς γίνεται αυτό; Η λέξη-κλειδί είναι η εντιμότητα, τα άλλα είναι δευτερεύοντα. Ικανότητα, ευφυΐα, αποτελεσματικότητα, διπλωματία, υπακοή και τυπικότητα, αξίες που για το Σώμα σημαίνουν πολλά, για τον κυρ Νίκο είναι ασήμαντες λεπτομέρειες. Είσαι έντιμος; Καλώς. Δεν είσαι; Ξεκουμπίσου από μπροστά μου.

Απλά πράγματα. Ή τον μισείς ή τον λατρεύεις, μέσος όρος δεν υπάρχει. Μέχρι να κερδίσεις την εμπιστοσύνη του βρίσκεσαι υπό αυστηρή επιτήρηση. Σε ξεσκονίζει στην κυριολεξία. Αν κα-

ταφέρεις να περάσεις το τεστ «είμαι τίμιος», ο άτεγκτος αυτός άνθρωπος γίνεται χαλί να τον πατήσεις.

Η κυρία Κλαίρη, ή μαμά Κλαίρη όπως τη λέω, είναι μια εκπληκτική γυναίκα. Πανέξυπνη, μορφωμένη, αεικίνητη, γεμάτη αλtruισμό και λατρεία για τη ζωή, για τους μαθητές και τη δουλειά της, για τη χώρα της. Και αυστηρή όταν την αδικείς, όταν αδιαφορείς για κείνη, για τον τόπο σου, για τη δικαιοσύνη. Τότε και μόνο τότε ξυπνάει μέσα της η στρίγκλα – που δεν έγινε ποτέ αρνάκι.

Εκείνη μου έχει μεταδώσει την αγάπη, αλλά και μέρος από τις γνώσεις της, για την αρχαία Ελλάδα. Εγώ της – ή μάλλον τους – χαρίζω απλόχερα νοιάξιμο. Αλλά ας επιστρέψω στην ιστορία μου.

Ο κυρ Νίκος – ταξίαρχος Σκούρας για τους άλλους – διέκρινε την ανησυχία στη φωνή μου, και ο τόνος του έγινε αμέσως πατρικός:

«Αντρέα, παιδί μου, ξέρω ότι έχεις ανάγκη από ξεκούραση, αλλά δε φταίω εγώ που τυχαίνει να κατάγεσαι απ' αυτό το νησί. Αλήθεια, χμ, θα είναι εκεί τώρα κι ο ηθοποιός που έπαιζε στην ταινία *Ο ναυαγός*; Αυτός με την Ελληνίδα γυναίκα; Ο...;»

«Τομ Χανκς».

«Αυτός, ναι!»

«Ποιος ξέρει; Κάποιοι γράφουν ότι βρίσκεται στο νησί».

«Ωραία! Διαφήμιση για τον τουρισμό μας, οι εποχές είναι δύσκολες. Άκου, παιδί μου, έγινε κάτι άσχημο εκεί κάτω και πρέπει να στείλω άμεσα έναν δικό μας, αλλά δεν έχω κανέναν αυτή τη στιγμή... Μια που θα βρίσκεσαι εκεί, τι θα 'λεγες να βοηθήσεις την κατάσταση;»

Γνώριζα ότι οι αντιρρήσεις ήταν μάταιες. Το μόνο που μπορούσα να κάνω ήταν να καταραστώ την τύχη μου.

«Θα κάνω ό,τι μπορώ», απάντησα με προσποιητή προθυμία.

Μου δήλωσε ότι βιαζόταν. Γι' αυτό και ήταν σύντομος.

«Διάβασε τις μεσημεριανές εφημερίδες. Πρόκειται για τον επιχειρηματία Κωνσταντίνο Κωστόπουλο, αυτό τον κοσμικό με τα πολλά λεφτά, που 'χει παντρευτεί εκείνη τη γνωστή ηθοποιό, την Αλίκη... Αλίκη...»

«Παπά, Αλίκη Παπά», πρόσθεσα, για να τον βοηθήσω.

Σπανίως θυμόταν ονόματα, και ποτέ ολόκληρα ονοματεπώνυμα.

Αναστέναξε με ανακούφιση.

«Αυτή, ναι... Λοιπόν, ο Κωστόπουλος χάθηκε και τον ψάχνουμε. Αν έχουμε φόνο, τα παιδιά εκεί κάτω είναι νέα και άπειρα, δεν μπορούν να χειριστούν τέτοιες καταστάσεις. Αν χρειαστείς βοήθεια, πες μου να στείλω κι έναν αξιωματικό από την Ασφάλεια της Σύρου. Θυμάσαι το δημοσιογραφικό ρητό που λέει ότι “τον Αύγουστο δεν υπάρχουν ειδήσεις;”, σαχλαμάρες, εμείς τρέχουμε και δεν προλαβαίνουμε. Δε μας φτάνει η κρίση και ο καύσωνας, θα μας τα πρήξουν τώρα και με τον Κωστόπουλο. Τέλος πάντων, δες τι μπορείς να κάνεις κι ενημέρωσέ με. Σε κλείνω τώρα, έχω σύσκεψη με τον αρχηγό και τον υπουργό για την υπόθεση “Δέλτα”. Μακάρι να σ' είχαμε κοντά μας, αλλά λυπήθηκα να σε κρατήσω στην Αθήνα κι άλλη μια χρονιά χωρίς άδεια».

Ήταν μια τρυφερή υπενθύμιση ότι είχα γλιτώσει την υπόθεση «Δέλτα», που αφορούσε την απαγωγή του βιομήχανου Δημ. Δημ. Αντ' αυτού όμως, βρισκόμουν στη δυσάρεστη θέση να συνδυάζω άδεια με δουλειά. Ωραίες διακοπές. Ευχόμουν μόνο να μην ήταν ξανά «διακοπές μετά φόνου», όπως άλλες χρονιές.

Είχα αναλάβει μια υπόθεση χωρίς να γνωρίζω τίποτα γι' αυτήν. Το μόνο παρήγορο ήταν πως τα έξοδα της διαμονής μου στο νησί θα τα πλήρωνε η υπηρεσία. Τουλάχιστον έτσι ήλπιζα.

Το κινητό με βοήθησε να ενημερωθώ από το διαδίκτυο, ικανοποιητικά μπορώ να πω, αλλά μόλις φτάσαμε στην Πάρο προμηθεύτηκα κι εφημερίδες – οι παλιές συνήθειες δεν κόβονται εύκολα.

Στο πλοiάριο για την Αντίπαρο έπιασα μια γωνιά στο σαλόνι κι άρχισα να κόβω και να αρχειοθετώ άρθρα για τον Κωστόπουλο, τα οποία διάβασα προσεκτικά, κρατώντας σημειώσεις.

Η ιστορία είχε ως εξής: Ο μεγαλοϊδιοκτίτης γης Κωνσταντίνος Κωστόπουλος, γνωστός και ως «ο βασιλιάς της κτηματαγοράς των Κυκλάδων», αφού έτσι τον ανέφεραν αρκετά έντυπα, φαίνεται να διαπληκτίστηκε στο κατiάστροφμα του υπερπολυτελούς γιοτ του με έναν άγνωστο άντρα. Ο Κωστόπουλος έπεσε – και χάθηκε – στη θάλασσα, ενώ ο δράστης έφυγε αμέσως με το φουσκωτό τού σκάφους. Το κότερο του θύματος, με το όνομα *myalice* (η Αλίκη μου) ήταν αγκυροβολημένο αρόδο, όχι μακριά από την ακτή. Το περιστατικό έλαβε χώρα το σούρουπο της προηγούμενης μέρας, στο στενό θαλάσσιο πέρασμα που χωρίζει την Αντίπαρο από το, μικρό και ακατοίκητο, νησί Δεσποτικό.

Οι έρευνες για να βρεθεί ο Κωστόπουλος είχαν αποβεί άκαρπες. Η δύση του ηλίου και η φωτιά που ξέσπασε στο *myalice* δυσχέραναν τις προσπάθειες όσων συμμετείχαν.

Οι πρώτοι που αντιλήφθηκαν τον καβγά και την πυρκαγιά που ακολούθησε ήταν ένα νεαρό ζευγάρι τουριστών από την Αυστρία. Ο Γκίντερ και η Μπεάτε είχαν νοικιάσει ένα εκδρομικό βαρκάκι με μηχανή κι επέστρεφαν στο μικρό λιμάνι του Αί-Γιώργη από το μπάνιο τους. Περνούσαν κοντά από το κότερο, όταν πρόσεξαν, στην πρύμνη του, δύο άντρες να διαπληκτίζονται και να χειρονομούν έντονα. Ο νεότερος, που φορούσε ένα λευκό τζόκεϊ, άρπαξε κάτι σαν ρόπαλο του μπείζμπολ κι επιτέθηκε στον μεγαλύτερο. Τον χτύπησε στο κεφάλι, κι εκείνος έπεσε στη θάλασσα.

Οι αυτόπτες είχαν πλησιάσει αρκετά στο κότερο, όταν πέρασε δίπλα τους με ταχύτητα το φουσκωτό τού σκάφους. Επιβάτη είχε μόνο τον νεαρό με το τζόκεϊ και κατεύθυνση την Πάρο. Μια στήλη μαύρου καπνού είχε αρχίσει να βγαίνει από το εσωτερικό

του myalice. Ο Γκίντερ ανέβηκε στο κατάστρωμα για να δει μήπως κινδύνευαν άνθρωποι. Η Μπεάτε έψαξε τριγύρω με τη βάρκα, μήπως βρει εκείνον που χτυπήθηκε και έπεσε στη θάλασσα. Δεν είδε κανέναν. Αναγκάστηκαν να απομακρυνθούν όχι μόνο γιατί ο πυκνός μαύρος καπνός εμπόδιζε την παραμονή τους εκεί, αλλά και γιατί ο δείκτης της βενζίνης τους βρισκόταν στο μηδέν.

Στο μεταξύ είχαν αντιληφθεί τη φωτιά και μερικά, αραγμένα αρόδο, κοντινά ιστιοφόρα, αλλά και ντόπιοι ψαράδες, που έσπευσαν για βοήθεια. Παρά τις προσπάθειές τους – μερικοί κρατούσαν πυροσβεστήρες –, δεν κατάφεραν να πλησιάσουν, αφού το σκάφος λαμπάδιασε απροσδόκητα γρήγορα. Ούτε μπόρεσαν να βρουν και να ανασύρουν το θύμα από το νερό. Ρυμούλκησαν ωστόσο ό,τι απέμεινε από το σκαρί στα αβαθή της κοντινής αμμουδιάς των Αρμυρών.

Υπήρχαν κι άλλοι μάρτυρες. Η όμορφη αυτή παραλία έχει πάντα κόσμο, μέχρι που πέφτει το σκοτάδι. Οι καταθέσεις όμως ήταν, λίγο ως πολύ, ίδιες: δύο άντρες στο κατάστρωμα του myalice, ένας νεαρός με τζόκεϊ κι ένας μεσήλικας, ο καβγάς τους – οι φωνές είχαν ακουστεί μέχρι την ακτή –, η φυγή του νεαρού με το φουσκωτό και το λαμπάδιασμα του myalice.

Τον άνθρωπο που έπεσε στη θάλασσα τον είχαν δει μόνο οι δύο νεαροί Αυστριακοί. Κανένας άλλος.

Μέχρι εκείνη την ώρα τουλάχιστον.

3

Και οι πέτρες γνώριζαν τον Κωνσταντίνο Κωστόπουλο. Πριν αναγορευτεί σε βασιλιά του real estate ανήκε στην κατηγορία των ανθρώπων που είχαν κατακτήσει, από τα νεανικά τους χρόνια,

το επίθετο «μεγάλος». Γόνος ευκατάστατης αθηναϊκής οικογένειας χρεοκοπημένων βιομηχάνων, πριν γίνει μεγαλοιδιοκτήτης γης, υπήρξε μεγαλοεπιχειρηματίας και στη συνέχεια μεγαλοεφοπλιστής, ώσπου πούλησε τα πλοία του στόλου του τις καλές εποχές, με αποτέλεσμα να πιάσει ιδιαίτερα υψηλή τιμή.

«Με το βλέμμα στραμμένο προς το μέλλον», «ένας οραματιστής με όσφρηση λαγωνικού», «άνθρωπος με αδάμαστο πείσμα και ατσάλινη θέληση», «ο δαιμόνιος γόνος της γνωστής επιχειρηματικής αθηναϊκής οικογένειας, αν και μεγάλωσε σαν ξεπεσμένος πρίγκιπας, κατάφερε να γίνει βασιλιάς», με τέτοια λόγια τον λιβάνιζαν διάφοροι κόλακες, συντάκτες στις οικονομικές στήλες.

Ο Κωστόπουλος είχε επενδύσει δύο χρόνια πριν ένα σημαντικό ποσό σε μεγάλο τηλεοπτικό κανάλι που αναζητούσε επειγόντως επενδυτή, λόγω της κρίσης, κι είχε αγοράσει ακίνητα αλλά και αρκετά στρέμματα γης στην Αντίπαρο, στη διπλανή Πάρο, στην Ίο, και σε άλλα κυκλαδονήσια. Στις εκτάσεις αυτές έχτιζε οικισμούς με πολυτελείς παραδοσιακές κατοικίες, τις οποίες μεταπώλούσε αποκλειστικά σε Άγγλους και Γερμανούς, με σημαντικό κέρδος. Η κατασκευαστική εταιρία του, η Pelagos Breeze Co, είχε αγοράσει μέχρι και το παλιό, διάωροφο καπεταναϊκό σπίτι του παππού μου.

Τις αυγουσιάτικες εκείνες μέρες η οικονομική κρίση, το μεταναστευτικό πρόβλημα, η εγκληματικότητα και οι πυρκαγιές μονοπωλούσαν τα δελτία ειδήσεων. Στα πρωτοσέλιδα των εφημερίδων κυριαρχούσαν φωτογραφίες αποκαλυπτικές που συνοδεύονταν από τίτλους όπως «Κόλαση φωτιάς», «Απεργιακό μπάραζ», «Επιδρομές ληστών σε σπίτια», «Γκέτο η Αθήνα», «Σκούπα στο κέντρο», αλλά και «Ανάπτυξη εναντίον Κρίσης». Άφηναν πάντως λίγο χώρο στο κάτω μέρος της σελίδας και στα πλάγια για ανώδυνες ειδήσεις, αλλά με μικρότερους τίτλους, όπως «Τα ελληνικά νησιά προτιμούν και πάλι οι σταρ του Χόλιγουντ».

Τη μέρα εκείνη περίοπτη θέση είχε και το κοινότοπα ποιητικό «Τραγωδία στο Αιγαίο: Αγνοείται ο βασιλιάς του real estate των Κυκλάδων», αλλά και το αυθαίρετο «Αυτοκτονία ή μαφιόζικο χτύπημα κατά μεγαλοεπιχειρηματία;» ή «Θρίλερ στην Αντίπαρο».

Δεν ήθελε πολύ να υποψιαστείς τη συνέχεια. «Το νησί του Χόλιγουντ» θα πλημμύριζε με φωτογράφους, δημοσιογράφους και όσους έψαχναν ευκαιρία να συνδυάσουν δουλειά με διακοπές. Κι αυτό γιατί, εκτός από πληροφορίες γύρω από την εξέλιξη των ερευνών για τον αγνοούμενο Κωστόπουλο, στο υποσυνείδητο του καθενός υπήρχε σίγουρα και μια συνάντηση, φωτογραφία ή συνέντευξη με κάποιον από τους σταρ που έκαναν διακοπές ινκόγκνιτο στο νησί. Επομένως, για διακριτική έρευνα από μέρους μου ούτε λόγος.

4

Από το λύκειο ακόμη συμμετείχα, κρυφά από τον πατέρα μου, σε διαδηλώσεις. Νεραντζοβόλησα ένστολους αρκετές φορές. Ήμασταν νέοι τότε, ενάντια σε κάθε μορφή εξουσίας, και αρκούσε η εμφάνιση ενός μπάτσου για να πλημμυρίσουν οι φλέβες θυμό και οι τσέπες πολεμοφόδια. Δε σπάζαμε τότε τα μάρμαρα με σφυριά, δεν καίγαμε την Αθήνα, ούτε λεηλατούσαμε μαγαζιά. Συνήθως δερνόμασταν μεταξύ μας, ή με τα ΜΑΤ και τα ΜΕΑ, του διαβόητου τότε αρχηγού της ΕΛΑΣ Νίκωνα Αρκουδέα.

Τα χρόνια εκείνα μου άφησαν, μεταξύ πολλών άλλων, το σημάδι από έναν διακριτικό κρίκο-σκουλαρίκι στο αυτί, ένα μικρό τατουάζ γιν γιαν στο δεξί μπράτσο και την αγάπη για τη ροκ μουσική.

Έφηβοι φτιάξαμε τη δισκοθήκη στο καφέ-μπαρ του Στρατή, στην πλατεία του νησιού, με Dylan και Stones, την εποχή που μεσουρανούσε η φωνή του Ντέμη Ρούσου και η μουσική των Aphrodite's Child και των Pink Floyd. Και δουλέψαμε στην ξενύχτισσα – καλτ σήμερα – La Luna, όταν άνοιξε να υποδεχτεί τους, λιγοστούς τότε, τουρίστες.

Η Αντίπαρος τότε ήταν ένα όμορφο φρικονήσι, λόγω των άφραγκων χίπηδων που την κατέκλυζαν τα καλοκαίρια και τη μετέτρεπαν σε ένα απέραντο κάμπινγκ. Στη La Luna ακούγεται χρόνια τώρα σχεδόν η ίδια μουσική. Εμείς γνωρίσαμε στο νησί τον Ίγκι Ποπ, τους Doors, τους Joy Division και τους Cure, τον Μορισέι και τους Smiths, τους U2, και αμέτρητα άλλα γκρουπ. Την εποχή εκείνη οι θαμώνες αντίκριζαν το ξημέρωμα με το «Just a perfect day» ή το «Coney Island Baby» του Λου Ριντ, το «Words» του Νιλ Γιανγκ, το «Slave to Love» του Μπράιαν Φέρι και τους Roxy Music. Παίζαμε συχνά και το «Wild horses» των Stones, αλλά και κομμάτια των Ζάπα, Μπόουι, Βαν Μόρισον και Κλάπτον.

Αλλά ας μην παρελθοντολογώ. Οι παλιοί τα έχουν ζήσει αυτά. Όσο για μένα, είναι δύσκολο οι φίλοι εκείνων των χρόνων να με αναγνωρίσουν πια. Εκτός από ένα εξημερωμένο μούσι, δεν έχουν απομείνει πολλά στον σαρανταπεντάχρονο αστυνόμο του σήμερα. Απεναντίας, έχουν προστεθεί και τα 3κ: κιλά, κομφορμισμός, κυνισμός.

Σήμερα τα μουσικά μου γούστα έχουν αλλάξει. Δε λέω όχι στις ροκιές, αλλά προτιμώ μεγάλους κλασικούς, όπως τους αγαπημένους Μότσαρτ και Βιβάλντι. Ακούω το «Stabat mater» του Περγκολέσι για να καθαρίζει το μυαλό μου από περιττές σκέψεις και το «Requiem» του Βόλφγκανγκ Αμαντέους για να μου υπενθυμίζει τη μετριότητα και τη θνητότητά μου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

«Όποτε υπάρχουν στη μέση πολλά λεφτά, δεν πρέπει να εμπιστεύεσαι κανέναν».

Άγκαθα Κρίστι

1

Είχα δίκιο να ανησυχώ. Μόλις πάτησα στο νησί, ήρθα τετ α τετ στο μόλο του λιμανιού με έναν παλιό γνώριμο. Ήταν ο Πάρης Σταθάτος, ο παπαράτσι, γνωστός στους κοσμικούς κύκλους με το παρατσούκλι σαϊκοκίλερ. Καθόταν στη σέλα μιας Μπε Εμ Βε εντούρο και χαριεντιζόταν με μια παρέα νεαρών, ενώ ταυτόχρονα μιλούσε αγχωτικά – φτύνοντας τις λέξεις – στο κινητό του. Έτοιμος για το όργωμα του νησιού αναζητώντας «απόκρυφα» διασήμων. Αεικίνητος και αποφασισμένος, με το χαμόγελο της νυφίτσας στα χείλη, που δεν ήταν ακριβώς χαμόγελο αλλά μια μόνιμη μυϊκή σύσπαση, ένα τικ, θλιβερό απομεινάρι υποκριτικών συναναστροφών και μαζικής λυκοφιλίας.

Προσπάθησα να τον αποφύγω, αλλά με αναγώρισε κι έσπευσε με τη μηχανή προς το μέρος μου. Όπως πάντα, έσταζε γλίτσα αλλά και εργατικότητα.

«Θα μπορούσες, αστυνόμε, να δώσεις ένα χεράκι με τις άκρες σου να φωτογραφίσω την Αλίκη Παπά, τη χήρα Κωστόπουλου, μαυροντυμένη; Θα μου κάνεις τη χάρη να βοηθήσεις να παρακάμψουμε τους σεκιουριτάδες και να μπουκάρουμε παρέα στη

βίλα της οικογένειας Χανκς; Τα πράγματα είναι δύσκολα, δυο παιδιά έχω να θρέψω, θα σου είμαι ευγνώμων!»

Αποσβολώθηκα. Ένας άνθρωπος με καμιά σαρανταριά καταδίκες και άλλες τόσες μηνύσεις για παραβίαση προσωπικών δεδομένων και μιας σειράς διατάξεων του νόμου περί οικογενειακού ασύλου και διατάραξης της οικογενειακής γαλήνης ζητούσε τη βοήθειά μου για ανομίες επειδή «τα πράγματα ήταν δύσκολα». Λες και πριν δυσκολέψουν, τις εποχές των παχιών αγελάδων, ήταν ένας έντιμος επαγγελματίας.

Λίγο έλειψε να συγκινηθώ.

Από το λαϊμό του Σταθάτου κρεμόταν μια σούπερ επαγγελματική φωτογραφική μηχανή με έναν μακρύ τηλεφακό, βάρους ενός τόνου. Απαραίτητο εργαλείο για «καλλιτεχνική» δουλειά από μεγάλη απόσταση, πράγμα που βοηθάει αφενός να πιάνεις τα θύματά σου στον ύπνο, αφετέρου να γλιτώνεις το ξύλο.

Όπως πάντα, η αποστολή του ήταν «ιδιαιτέρως σημαντική». Όσο για το κίνητρο, ιερό. Να βγάλει το ψωμί του ίδιου και της οικογένειάς του. Υπάρχει τίποτα πιο σπουδαίο από αυτό; Όχι βέβαια. Επομένως, αφού το ζήτημα είναι αυστηρά επαγγελματικό και ο ίδιος εξαιρετικός στη δουλειά του, λίγα αίσχη είναι δικαιολογημένα, έτσι δεν είναι; Άλλωστε όλοι κλέβουν από δω κι από κει, ενώ εκείνος κερδίζει τη ζωή του τίμια.

Τι να απαντήσεις σε μια τόσο συγκλονιστική επιχειρηματολογία; Τίποτα. Ας όψονται οι απελπισμένες μηνύσεις και τα άσκοπα δικαστήρια των θυμάτων.

Δεν έδωσα καμιά υπόσχεση. Είπα ότι δεν είχα ακόμη ενημερωθεί για τα τεκταινόμενα στο νησί. Δε με πίστεψε, κι έτσι του «εκμυστηρεύτηκα» ό,τι διάβασα στις εφημερίδες. Ότι «η ψυχική κατάσταση της Αλίκης δεν της επιτρέπει επαφές με κόσμο, πλην στενών συγγενών», και ότι στο «νησί του Τομ Χανκς» Τομ ακούνε

και Χανκς δε βλέπουνε. Κι ας δήλωναν οι ντόπιοι στις κάμερες «τι απλός άνθρωπος που είναι», και «πολύ όμορφη η γυναίκα του η Ελληνίδα», είχαν κι αυτοί να δουν τον σταρ από το περασμένο καλοκαίρι. Όσο για τα ΜΜΕ, παρά την έλλειψη αποδεικτικού φωτογραφικού υλικού, συνέχιζαν τα ίδια: «Ο Τομ κάνει καταδύσεις παρέα με τον γιο του», «Ο Τομ βοηθάει τους αρχαιολόγους στις ανασκαφές των ιερών του Απόλλωνα και της Άρτεμις στο Δεσποτικό», «Η οικογένεια Χανκς έφαγε αστακό στην ψαροταβέρνα του Πιπίνου», «Υπέροχη η βίλα του Τομ Χανκς στον Σωρό». Έγραφαν ακόμα ότι ο σταρ έκανε οικογενειακώς βόλτες στην Πάρο και σε άλλα νησιά με ένα εντυπωσιακό κότερο.

Ο Πάρης – σαϊκοκίλερ – Σταθάτος μου έδωσε μια κάρτα του ξενοδοχείου όπου διέμενε, με τους αριθμούς πέντε κινητών σημειωμένους στο πίσω μέρος. Με παρακάλεσε να τον ειδοποιήσω αν είχα «κάτι καλό», γκάζωσε την Μπε Εμ Βε κι έφυγε με κατεύθυνση τον κεντρικό δρόμο του νησιού.

Σύντομα διαπίστωσα ότι πρώτη φορά υπήρχαν τόσο δημοσιογράφοι στην Αντίπαρο. Οι περισσότεροι ήταν «λαγωνικά» θεμάτων για πρωινάδικα και μεσημεριανά τηλεοπτικά μαγκαζίνο και για όσες κουτσομπολίστικες φυλλάδες και περιοδικά είχαν διασωθεί από τη λαίλαπα της κρίσης.

Οι ντόπιοι δε μιλούσαν μόνο για τον Τομ Χανκς, αλλά και για άλλους διεθνείς σταρ. Κάποιοι τα έπιναν συχνά με τον ελληνικής καταγωγής «κακό» της ταινίας *Τιτανικός*, Μπίλι Τζέιν, άλλοι είχαν δει τον Μπρους Σπρίνγκστιν, τον Μπραντ Πιτ και την Αντζελίνα Τζολί να λιάζονται στην παραλία Λιβιάδι, ενώ πολλοί επέμεναν ότι η βίλα στο Ρευματονήσι, το νησάκι της οικογένειας Γουλανδρή, ανάμεσα σε Πάρο και Αντίπαρο, φιλοξενούσε συχνά μεγάλα ονόματα, από τον Σβαρτσενέγκερ μέχρι τη Μαντόνα, για την οποία οι φήμες επέμεναν ότι έχει αγοράσει μια μεγάλη

έκταση στο νησί. Απέναντι από το Ρευματονήσι χτίστηκε πρόσφατα και η βίλα ενός, ελληνικής καταγωγής, προέδρου μεγάλης κινηματογραφικής εταιρίας του Χόλιγουντ.

Καθ' οδόν προς τον ξενώνα όπου θα έμενα συνάντησα έναν συγγενή, που με πληροφόρησε για το πόσο λίγο είχε επηρεάσει το νησί η ιστορία με τον αγνοούμενο Κωστόπουλο. Όχι, δε γινόταν κανένας χαμός για το συμβάν. Μόνο μερικοί συνταξιούχοι συζητούσαν στο καφενείο της πλατείας για το «ύποπτο» παρελθόν του και την εύθυμη χήρα του, την πάλαι ποτέ διάσημη στάρλετ, πάνω από τα πενήντα σήμερα, Αλίκη Παπά.

Κάποιες ιστορίες για τους διάσημους ήταν γνωστές στο χωριό. Οι ατέλειωτες ώρες των ηλικιωμένων ντόπιων περνούσαν ανταλλάσσοντας πληροφορίες και απόψεις στο καφενείο, κι έτσι ο χρόνος κυλά εποικοδομητικά αλλά και με σασπένς. Οι λιγοστές πληροφορίες που διαθέτει ο καθένας συναρμολογούν το παζλ και δημιουργούν την τελική εικόνα. Οι νεότεροι δεν έδιναν σημασία – πού χρόνος; –, πνίγονταν στη δουλειά, η τουριστική σεζόν ήταν στην αιχμή της.

Δε διαπίστωσα να στενοχωρήθηκε κανείς ιδιαίτερα για το χαμό του βασιλιά του real estate. Ας μην ξεχνάμε ότι ο αγνοούμενος είχε βρει στο παρελθόν αρκετούς απ' αυτούς σε ανάγκη και είχε αγοράσει κοψοχροινιά αμέτρητα στρέμματα.

Στον ξενώνα Μεσαχτή βρισκόταν μόνο η νεαρή ρεσεψιονίστ, η Γκάμπι, μια νόστιμη Αυστριακή από το Σάλτσμπουργκ, φοιτήτρια Καλών Τεχνών στο Mozarteum. Με ενημέρωσε στα αγγλικά ότι οι ιδιοκτήτες και φίλοι μου, η Μάριον και ο άντρας της, ο Χάρης, είχαν πάει για δουλειές απέναντι, στην Πάρο.

Τακτοποίησα τα πράγματά μου στο μικρό στούντιο, στην πίσω αυλή του ξενώνα, όπου με φιλοξενούσαν όποτε επισκεπτόμουν

το νησί. Είχα τρία καλοκαίρια να έρθω. Έφταιγαν οι άδειες που δεν έπαιρνα ή απλώς δεν ήθελα να βλέπω την ανταλλαγή τρυφερών χειρονομιών ανάμεσά τους; Δεν ξέρω, δεν απαντώ. Μάριον, ο έρωτας της ζωής μου.

Έπειτα από μια χαλαρωτική βουτιά στην πισίνα, έσπευσα στο αστυνομικό τμήμα για να δηλώσω παρουσία, να ενημερώσω και να ενημερωθώ.

2

Η οδοντογλυφίδα χόρευε τσάρλεστον στο στόμα του. Τα χείλη του την πηγαινοέφερναν με εκπληκτική επιδεξιότητα από τη μια άκρη στην άλλη, με μια μικρή στάση στο κέντρο. Ο υπαστυνόμος Διονύσης Αργυρίου ήταν ο διοικητής του Α.Τ. Αντιπάρου, επικεφαλής αξιωματικός τριών αστυνομικών. Νεότατοι και οι τρεις, κανείς δεν ήταν πάνω από είκοσι πέντε χρονών. Η λέξη «στραβάδια» ίσως είναι υπερβολική να τους χαρακτηρίσει, αλλά και η λέξη «άπειροι» μάλλον τους κολακεύει.

Ο Αργυρίου ήταν γύρω στα τριάντα. Λεπτός, αδύνατος και νευρώδης, έφερνε λίγο προς τον Αλ Πατσίνο, σε νεοελληνική έκδοση. Δηλαδή ήταν μελαχρινός, με μεγάλη μύτη, σκούρα μάτια και συνοφρυωμένο, σχεδόν βλοσυρό, ύφος, που μάλλον προέκυπτε από την αυστηρή προσήλωση στο επάγγελμα. Οι τρόποι του, οι κινήσεις και η συμπεριφορά του πρόδιδαν έναν φιλόδοξο αξιωματικό καριέρας.

Πληροφορήθηκε, είπε, την άφιξή μου από τηλεφώνημα της υπηρεσίας. Δε θα έλεγα ότι χάρηκε για την παρουσία μου. Ίσως είχε γλυκαθεί από τα πρώτα πάρε δώσε με τα μέσα ενημέρωσης και τις συνεντεύξεις, κι ενοχλήθηκε με την επικείμενη ανάμειξη